

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2017 r.

Pozycja 151

POSTANOWIENIE

z dnia 6 czerwca 2017 r.

Sygn. akt Ts 240/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej A.U. w sprawie zgodności:

art. 100 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 43) z art. 2, art. 64 i art. 91 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

postanawia:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 22 listopada 2016 r. A.U. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 100 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 43; dalej: ustawa o podatku akcyzowym) z art. 2, art. 64 i art. 91 ust. 2 Konstytucji. Skarżący zarzuca, że art. 100 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku akcyzowym w zakresie, w jakim dopuszcza nakładanie „podatku akcyzowego od nabycia wewnątrzwspólnotowego pojazdu używanego”, a art. 100 ust. 4 tej ustawy w zakresie, „w jakim pozwala na szeroką wykładnię, czym jest samochód osobowy”, naruszają standard konstytucyjny.

Skarga konstytucyjna została złożona w związku z następującą sprawą. Skarżący dokonał nabycia wewnątrzwspólnotowego trzech różnych samochodów osobowych. W odniesieniu do każdego z tych pojazdów organy celne określiły skarżącemu zobowiązania podatkowe w podatku akcyzowym z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego tych samochodów (decyzje Naczelnika Urzędu Celnego w P. z: 23 kwietnia 2013 r.; 5 listopada 2013 r.; 17 marca 2014 r.). Organ celny II instancji, tj. Dyrektor Izby Celnej w P., utrzymał w mocy rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjne decyzjami wydanymi odpowiednio: 2 sierpnia 2013 r.; 5 maja 2014 r. i 3 czerwca 2014 r. Każda z decyzji organu odwoławczego została zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. Sąd ten oddalił wszystkie skargi wyrokami z: marca 2014 r.; listopada 2014 r.; grudnia 2014 r. Z kolei Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargi kasacyjne od orzeczeń sądu administracyjnego I instancji – wyrokami z kwietnia 2016 r.

Skarżący kwestionuje art. 100 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym, gdyż w jego przekonaniu prowadzą do powstania „pułapki prawnej” dla osoby nabywającej w ramach Unii Europejskiej samochód osobowy. Polega ona na tym, że dwa podmioty tj. rzeczoznawca motoryzacyjny (działający na podstawie uprawnień nadanych przez państwo) oraz starosta (dokonujący rejestracji pojazdów mechanicznych) mogą sformułować odmienne oceny tego samego stanu faktycznego i raz nabyty samochód traktować jako samochód ciężarowy, by później wyrazić ocenę odmienną i uznać ten sam pojazd za samochód osobowy.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony wolności lub praw. Musi ona spełniać przesłanki jej dopuszczalności, które zostały określone w art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowane w ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: ustawa o TK). Zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy o TK skarga konstytucyjna może zostać wniesiona do Trybunału Konstytucyjnego dopiero po wyczerpaniu drogi prawnej, w terminie trzech miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia. Przepis ten stanowi powtórzenie treści art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, 643, ze zm.), co uzasadnia zastosowanie wypracowanych w dotychczasowym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego zasad liczenia terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej.

Dla ustalenia początku biegu wskazanego terminu podstawowe znaczenie ma wypełnienie przez skarżącego obowiązku uzyskania „prawomocnego orzeczenia” w ramach przysługującej mu drogi prawnej, której wyczerpanie jest konieczne. Z analizy orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego jednoznacznie wynika, że do wyczerpania drogi prawnej dochodzi w chwili uzyskania przez skarżącego prawomocnego orzeczenia w wyniku skorzystania z przysługujących mu zwyczajnych środków odwoławczych (zob. postanowienia TK z: 25 lipca 2006 r., Ts 143/06, OTK ZU nr 1/B/2007, poz. 55; 13 lutego 2007 r., Ts 162/06, OTK ZU nr 1/B/2008, poz. 15; 15 lutego 2007 r. i 16 maja 2007 r., Ts 144/06, OTK ZU nr 3/B/2007, poz. 129 i 130; 4 października 2007 r., Ts 47/07, OTK ZU nr 2/B/2008, poz. 67; 27 listopada 2007 r., Ts 107/07, OTK ZU nr 1/B/2008, poz. 39 oraz Ts 284/06, OTK ZU nr 2/B/2008, poz. 60).

Trybunał Konstytucyjny ustalił, że wyczerpanie drogi prawnej w sprawie skarżącego nastąpiło wraz z wydaniem wyroków przez Naczelny Sąd Administracyjny z kwietnia 2016 r. Z akt sądowych wynika, że orzeczenia te zostały doręczone pełnomocnikowi skarżącego 18 lipca 2016 r. Trzymiesięczny termin do wniesienia skargi konstytucyjnej upłynął więc 18 października 2016 r.

Z kolei w oparciu o dokumentację operatora pocztowego Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że skarżący wystąpił ze skargą konstytucyjną do Trybunału 22 listopada 2016 r., a zatem z 34-dniowym przekroczeniem terminu określonego w art. 77 ust. 1 ustawy o TK.

Skoro skargę konstytucyjną złożono po upływie ustawowego terminu, to Trybunał Konstytucyjny nie mógł jej merytorycznie rozpoznać i dlatego postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 ustawy o TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.